

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

14. De delectu & compositione Nominum, ad venustandam Periodum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](#)

dem precor ab ijsdem dijs immortalibus, ob eiusdem hominis, consulatum vna cum laute obtinendum: Et, ut veltra mentes, atque sententiae, cum populi Romani voluntate, suffragisque consentiant, eaque res vobis, populoque Romano pacem, tranquillitatem, otium, concordiamque adferat: Et ex eo licet videre, quae sit iusta periodi amplificatio, habenda enim est ratio perspicuitatis, nec multa sunt cum obscuritate promiscue agglutinanda: Cauendum quoque, ne dum amplificatio- nis studio abducimur, periodus in nimiam magnitudinem excrescat, nisi forte sit distributio, aut enumeratio, & similes amplificati- onis figuræ.

De delectu, & compositione nominum, ad venustam periodum.

CAPUT XIV.

Cic. de
n. n. 169.

Agnosc, quoniam protrahendæ periodi rationem habes, quæramus venustanda modum; is autem est duplex, in delectu scilicet, & compositione verborum: legenda sunt, vt præcipit Cicero, consonantia, grauia, lenia, nitida.

Consonantiora sunt superlatiuæ positiuæ, in grani præsertim genere dicendi: vt pro lege Manili. [Quanquam mihi frequens conspectus vester multo iucundissimus, hic autem locus ad agendum amplissimus est visus, Quirites.

Item verbalia præstant plerunque, vt, *Dominatrix animi cupiditas*, consonantius est, quam si *dominam* dicas; *regnatorum Asia* grauius protulit Virgilius, quam *regem*.

Ad summum compoita, ut grandiora sunt, sic vocaliora, pro Rofcio Amer. [Parentum pœnas à conseleratissimis filiis repetunt. Sic, confutare, permouere, excruciare, meliora sunt, quam stuprare, mouere, cruciare.

Grauiora sunt, quæ maiorem vim, aut bo- mitatis, aut malitia ostendunt, quæque magis aut prodeesse, aut nocere videntur.

Leniora sunt, si vitentur sordida, & abiecta, licuit Martiali inquinato vocabulo vti, quod Cicero melius expressit per detractionem con- fecti, consumptique cibi; nolo dici, morte Africani castratam esse Rempub. nolo stercus

curia dici Glauciam, quamvis sit simile, ta- men est utrobique deformis cogitatio simili- tudinis.

Hæc vbi lecta fuerint vocabula, magno deinde artificio sunt coniungenda: siquidem felicissimus est dicendi modus, cui rectus ordo, aut apta iunctura, & cum his numerus oportunitudine cadit: quod si negligatur, plurimum de oratione detrahitur suavitatis. Sex vitæ contra compositionem nota: Cicero.

Primum est concursus, & hiatus vocalium, quæ vastam, & incomptam orationem red- dunt, vt; *Vacca enia amenissima*. Et, *Ego omni of- ficio*, quanquam Ciceronianum est, sed in familiari collocutione toleratur.

Secundum, eiusdem literæ nimia assidui- tas, quæ rixetur in orationis commissura, vt; Rex Periarum Xerxes pontum pedibus per- transiit. Aspera sanè, & iniucunda hæc oratio, propter asperos consonantium con- cursus: melius, si quis ita commutet; [Xerxes opulentissimus Rex Periarum, cùm in Græ- ciam venire decreuisset, super Helleponsum fabricato ponte, pedibus ipsum mare pertran- siuit.

Tertium, eiusdem verbi nimia assiduitas, vt; Nam cuius rationis ratio non extet, ei ratione ratio non est fidem habere.

Quartū, nimis crebra Homœoptora, vt; Venienti flentes, plorantes, lachrymantes, obte- stantes.

Quintum, trajectio verborum, & transposi- tio inconcinnæ, quo in vitio est Lucilius po- éta, vt sæpe, tum in hoc versiculo:

Has res ad te scripas Luci misimus Aeli.

Nec mirum, si stanope in uno recentes verbi similes componebat. Affectata est au- tem ista compoſitio Mœcenatis, *in se sacra monit aquafarinos*, & idè peruersa.

Sextum, longa verborum continuatio, & nimis prolixæ periodus, que & auditoris aures, & oratoris spiritum lædit, nisi tamè necessaria videatur aliquando perigraphe, quæ est ex- cessus supra iustum periodum, propter multi- plicem partium enumerationem.

His additæ amphibologiam orationis, & col- lidētia nomina, vt, *res inuisiva vise*, & multa mono syllaba leuiræ sublstantia, & si quæ ex po- strema syllaba antegressæ dictiōnis, ac prima consequentis fiat nominis deformitas.

Ordo, & collatio.

Ordo, & collocatio verborum hoc exigit, vt in simplicibus leuiori postponatur graui-

us, cum oratio amplificatur, cum immittitur; grauioribus leuiora succedant. Sic 2. Philipp. Tu iisit fauibus, iisit lateribus, ista gladiatoria totius corporis firmitate.

Secundò, ut rerum naturalis ordo, & dignitas seruetur. Nam viros, & feminas, diem & noctem, ortum & occasum dicas potius, quam secus.

Tertiò, ne permutato ordine, quædam sint superuacua, ut filii, priuigni, Dionysius Halicarnasseus, hæc nimis quidē accuratè & mortosè initio obseruauerat, nam nomina verbis semper anteponenda, verba aduerbiis censet, & hoc confirmat Homeris testimonij, οὐδέπο μοι ἔνεκε μόστα ποτλύροσον. & μῆνι, δεῖδε θεός. & κτῆνε δ' ἐπιστροφάδην. Sed propter alias obseruationes sententiam mutauit.

Obseruationes in Cicerone.

CAPVT XV.

NEque vero sunt contemnendæ obseruationes, quæ ex Cicerone afferuntur.

Prima, Ablatiuus absolute positus, aut ante verbum, aut initio ponendus. [Stulti autem, malorum obuersate memoria torquentur: fuentes bona præterita renouata delectant.] Initio, ut, [Re. intellecta in verborum viu faciles esse debemus, 4. Tusc. n. 19.]

Secundò, Adiectiuum disyllabum substantiuo plurium syllabarum postponitur elegans. Cicero de Oratore: [Quid enim est maius, quam cum tanta sit inter oratores bonos dissimilitudo, iudicare, quæ sit optima species, & quasi figura dicendi] & i. de diuinat. num. 52. [Pythagoreis interdictum putatur, ne fabavererentur: quæ res habet inflationem magnam.

Textiò, Adiectiuia multitudinem significantia ornatiu substantiu postponuntur, ut, [Definitio primum deprehensori verbo uno, aut addito, aut dempto, sepe extorquetur e manibus, Chari sunt parentes, chari liberi, propriequi, familiares, sed omnes omnium charitates patria una complexa est.

Quartò, Adiectiuum polysyllabum in fronte orationis, & fine, non inueniuntur ponitur, ut Miseri qui sunt inglori. Et pro Quin. Nihil enim facile persuadetur inuitus.

Quinto, adiectiuum substantiuo positione, venustè subiungitur, ut est omnino patriz: charitas meo quidem iudicio maxima, sed amori, voluntatisque coniunctio plus habet suavitatis.

Sextò, cognomina interdum proprijs nominibus p̄ponuntur. Sic Marcus Full. Phalereus Demetrius meo quidem iudicio, praefit ex aeris.

Septimò, cognomen interim à proprio se iungendum, ut, Marcum verò Cethegum. Cic. de Claris Orat.

Octauò, comparatiuus, & superlatiuus postponitur elegantius substantiuo, ut, Cultura animi Philosophia, quæ extrahit vitia radicatus, & preparat animos ad satus accipiendo, eaque mandat ijs, & ut ita dicam, sevit, que adulta fructus uberrimos ferant.] Et 2. Philip. Intercessoris iniquissimi beneficio obtinuit.

Nonò, comparatiuus initio orationis visité ponitur. Idem finem periodi decorat, atque exornat. Quintilianus. Decentior equus, cuius astricta sunt illa, si idem velocior. Et Tuscul. 5. Nihil visum est illo plane iucundius.

Decimò, Nomina propria, & ea polysyllaba, periodo initium honestat, ut Neoptolemus ille, quidem, & Antiochiam locum nobilem.

Vndecimò, nominibus proprijs, quod ad dictum est ad laudem, aut virtutem onem, id est sapienti proponendum. Tantus amator screti Demosthenes.

Duodecimò, in pronominibus, ut, satis est comprobatum illud, refertem prius dictam hoc posterius.

Nullus, elegantius substantiuo postponitur. Sic apud Ciceronem. Ad te scribendi meo arbitriatu facultas nulla datur. Et in epistolis, Matis mihi dare beneficium nullum potes.

Pronomen primitiu participio, & non nunquam nominis adiectiuo postponitur: ut, Pythagoras non sapientem se, ut qui ante eum fuerunt, sed studiosum sapientiae vocari voluit.

Tertio decimò, verbum modi finiti, quod multis syllabis constat, in orationis principio non incleganter ponitur: ut, Solet in mente venire illius temporis: & Excitat eos magnitudo, & varietas.

Decimoquartò. Item finem sapienti implet, & venustat. Sed tamen errant, qui semper vltimæ.